

"Kuolee karja,
kuolee suku,
samaten itse kuolet;
vaan nimi
ei koskaan kuole,
hältä ken on hyvän saanut.

Kuolee karja,
kuolee suku,
samaten itse kuolet;
yhden tiedän
mik' ei kuole:
manalle menneen maine."
(Hávamál)

Jo luku viimeinen saa,
surmansa kohdannut lepää sijallaan.
Veljet maljan simaa nostavat,
tyhjäksi juovat nimeen vainajan.

Kaunis laiva kantaakseen saa miehen rauenneen,
laskua tuonpuoleiseen se vartoo rannalla.
Aseet, korut, rikkaudet matkamies saa mukaansa,
alla suuren rovion lipuu hautansa.
(Ja katso! Voiko toista niin ylvästä näkyä olla
kuin hiljaisten liekkien kurotus tähtiä kohti.)

Kuolemaan me jok'ikinen kuljemme;
jumalat ovat elävät valinneet.
Veljemme syliin aaltojen laskemme;
jää hyvästi, sinut aina muistamme.

Kunniaa ei miekka voi taltuttaa;
jumalat ovat sankarit nimenneet.
Veljemme tuonen herralle luovutamme;
siis hyvästi - kunnes jälleen kohtaamme.